

§ 6. For beregningen og opkrævningen af engangsskatten ydes der de pågældende myndigheder et vederlag, hvis størrelse fastsættes af finansministeren.

§ 7. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.“

Om baggrunden for lovforslaget udtalte *finansministeren* ved fremsættelsen bl. a.:

„..... Forslaget er den tredje af de foranstaltninger, som regeringen har ønsket gennemført i forbindelse med den begrænsede danske *devaluering*, der blev en følge af den britiske devaluering. Den første foranstaltning var jo det allerede vedtagne *avancestop*. Den anden foranstaltning er det af arbejdsministeren fremsatte lovforslag om en *ændret dyrtidsregulering* som lønmodtagernes bidrag til stabilisering af den økonomiske udvikling. Regeringen lægger afgørende vægt på, at de nødvendige indgreb ikke vender sig ensidigt imod nogen enkelt samfundsgruppe, og efter det forslag, jeg her fremsætter, skal derfor ikke-lønmodtagerne betale en engangsskat som deres bidrag til stabiliseringen af de økonomiske forhold. Engangsskatten skal efter forslaget betales med 3 pct. af den skala-indkomst, der anvendes ved statsskatteberegningen for skatteåret 1968-69. Ved fastsættelsen af en procentsats på 3 er det tilstræbt, at engangsskattebyrden gennemsnitlig skal svare nogenlunde til den byrde, som pålægges lønmodtagerne ved forslaget vedrørende dyrtidsreguleringen.

.....
Ved at beregne engangsskatten på basis af skala-indkomsten, altså efter de forskellige fradrag, man selv kan foretage på selvangivelsen, og efter fradrag f. eks. af personfradraget, er der taget hensyn til skatteydere med lave indkomster. De vil i øvrigt også få gavn af reglen om, at skattebeløb på under 100 kr. ikke skal opkræves. Disse 100 kr. svarer til et yderligere skattefrit indkomstbeløb på ca. 3.300 kr.

Provenuet af den foreslåede engangsskat kan skønmæssigt anslås til mellem 300 og 350 mill. kr.“

Lovforslaget behandledes i folketinget sammen med forslag til lov om ændret dyrtidsregulering af lønninger m. v., se nedenfor side 407.

Ved 1. behandling fremhævede *Per Hækkerup* (S), at det ikke var spørgsmålet, om der skulle devalueres, der skulle diskuteres, men spørgsmålet om den situation, der var opstået ved den britiske devaluering og den følgende mere begrænsede danske devaluering. Den britiske devaluering havde påført det danske samfund tab på mellem $\frac{1}{2}$ og $\frac{3}{4}$ milliard kr., der ville berøre både vor betalingsbalance og befolkningens realindkomst, og det på et tidspunkt, hvor den danske økonomi led under virkningerne af en afmatning af den internationale konjunktur. Den internationale konjunktur så dog nu ud til at ville rette sig i løbet af det kommende år.